

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/242/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717207984
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6717207984.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a členov senátu Mgr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, v právnej veci žalobcu BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 47 967 692, proti žalovanému V. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom E., A. Hlinku XXXX/XX, o zaplatenie sumy 11.498,29 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 18Csp/95/2017-91 zo dňa 02. 05. 2018, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu vo výroku II., III. a IV. **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej aj „okresný súd“, alebo súd prvej inštancie“, resp. „prvostupňový súd“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 11.498,29 Eur, úrok a úrok z omeškania vypočítaný do zosplatnenia úveru vo výške 1.037,79 Eur, úrok z omeškania od zosplatnenia úveru do 31. 03. 2017 vo výške 1.738,21 Eur, úrok z omeškania z istiny 11.498,29 Eur vo výške 5,25 % ročne od 01. 04. 2017 do zaplatenia, poplatky vo výške 44,14 Eur, to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol. Okresný súd vyhlásil za neprijateľné: -zmluvné podmienky v Zmluve o úvere zo dňa 05. 09. 2013 uzavretej medzi sporovými stranami a to článok 5, bod 5.5 písm. a Obchodných podmienok pre úver lepšia splátka v znení: „V prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru Poštovka úročí nesplatený úver a to až do jeho úplného splatenia dohodnutou úrokovou sadzbou...“

-sadzovník poplatkov platný od 10. 06. 2013 v časti 3.1 - úvery pre obyvateľstvo - upomienka po omeškaní splátky, 1. upomienka v sume 9,96 Eur, 2. upomienka v sume 24,90 Eur, ktoré sú neplatné. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 40 %.

2. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že pôvodný žalobca Poštová banka, a. s. podala na súde dňa 22. 05. 2017 žalobu, ktorou sa domáhala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej sumu 11.498,29 Eur, úroky vo výške 1.037,79 Eur a 7.995,83 Eur úrok z nesplatennej istiny 11.498,29 Eur vo výške 8,9 % ročne od 25. 04. 2017 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,25 % ročne zo sumy 11.498,29 Eur od 25. 04. 2017 do zaplatenia, poplatky vo výške 79,- Eur. Po začatí konania žalobca oznámil súdu, že uplatnenú pohľadávku postúpil na ďalší subjekt. Na návrh žalobcu okresný súd uznesením zo dňa 04. 01. 2018 rozhodol o zmene na strane žalobcu a v ďalšom konal s novým žalobcom - spoločnosťou BENCONT COLLECTION, a. s..

3. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie a zistil, že Poštová banka, a. s. a žalovaný uzavreli Zmluvu o úvere - lepšia splátka a to tak, že žalovaný na pretlačennom formulári banky dňa 05. 09. 2013 v

bode 2 žiadal o úver vo výške 11.500,- Eur s dobou splácania 10 rokov, so splácaním úveru vždy k 20-temu dňu v mesiaci, zároveň žiadal o poistenie schopnosti splácať úver v základnom súbore. Pôžičku žiadal za účelom splatenia iných záväzkov z pôžičiek poskytnutých 2x Poštovou bankou v roku 2013 a 1x spoločnosťou Pohotovosť 2013 v odhadovanej zostatkovej sume všetkých úverov 11.000,- Eur. Zo strany banky je zmluva datovaná 12. 09. 2013 a v bode 3 sú uvedené úverové podmienky a to výška úveru 11.500,- Eur, výška úrokovej sadzby 18,9 % ročne, RPMN 21,31 %, priemerná RPMN 13,44 %. Celková výška nákladov úveru je 14.467,99 Eur. Bol dojednaný základný súbor poistenia. Ďalej bola dojednaná výška mesačnej splátky 228,24 Eur, prvá splátka splatná 20. 10. 2013, ďalšie splátky splatné k 20-temu dňu v mesiaci v počte 120 splátok, konečná splatnosť úveru 20. 09. 2023. V bode 3.2 bolo dojednané, že Poštovka poskytuje dlžníkovi úver predovšetkým na splatenie predchádzajúcich záväzkov a dlžník sa zaväzuje tieto úvery splatiť v súlade s Obchodnými podmienkami banky. V bode 3.6 bolo dojednané, že právne vzťahy neupravené zmluvou sa riadia OP, VOP, Sadzobníkom poplatkov, oznámením o RPMN, oznámením o úrokových sadzbách a ďalšími právnymi predpismi. Podľa Obchodných podmienok pre úver - lepšia splátka, účinné od 10. 06. 2013, článok 5.5 písm. a/ je Poštovka oprávnená, ak je dlžník v omeškaní s platením čo i len jednej splátky alebo jej časti, vyhlásiť úver za predčasne splatný. V prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, Poštovka úročí nesplatený úver a to až do jeho úplného splatenia dohodnutou úrokovou sadzbou navýšenou o úrok z omeškania, ktorého výška je stanovená v oznámení o úrokových sadzbách. Žalobca tiež doložil Všeobecné obchodné podmienky (čl. 16 až 23). Podľa listiny - aktuálny stav úveru ku dňu 24. 04. 2017, bolo potvrdené, že výška úveru bola vyčerpaná do sumy 11.500,- Eur, boli evidované zaplatené splátky po 215,- Eur dňa 20. 10. a 20. 11. 2013 (430,- Eur), dňa 14. 11. 2013 splátka 15,40 Eur. Uvedené splátky boli započítané na poplatkoch za poistné (2x 13,24 Eur), na istine bola započítaná suma 1,71 Eur, zvyšok bol zarátaný na úroky. Ďalej boli účtované poplatky evidované ako nezaplatené a to 3x poistné po 13,24 Eur splatné 20. 12. 2013, 20. 01. a 20. 02. 2014, poplatok za prvú upomienku 9,96 Eur, poplatok za druhú upomienku 24,90 Eur, poplatok za upozornenie 1,10 Eur, poplatok za výzvu 3,32 Eur. Upozornením zo dňa 29. 04. 2014 bol žalovaný upozornený bankou na omeškanie so splátkami, pričom dlh činí 1.150,68 Eur a pozostáva z omeškanej splátky 1.075,- Eur, poplatkov 35,96 Eur a poistné 39,72 Eur. Žalovaný bol vyzvaný na úhradu dlhu do 15-tich kalendárnych dní od doručenia výzvy, v opačnom prípade bol upozornený na možnosť banky vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. K podaniu upomienky žalobca doložil podací hárok zo dňa 29. 04. 2014. Listom zo dňa 15. 05. 2014 bol žalovaný bankou vyzvaný na úhradu dlžnej sumy z dôvodu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru k 15. 05. 2014. Dlžná suma činí 12.615,08 Eur a pozostáva z istiny 11.498,29 Eur, úroku 1.037,79 Eur, poplatkov za upomienky 39,28 Eur, poistné 39,72 Eur. Bol vyzvaný na úhradu dlhu do 10-tich kalendárnych dní. K tomu žalobca doložil kópiu zásielky, ktorá mu bola vrátená ako nevyzdvihnutá dňa 09. 06. 2014. Podľa Sadzobníka poplatkov banky platnej od 10. 06. 2013 v časti 3.1 - úvery pre obyvateľstvo, v kolónke lepšia splátka - poistenie schopnosti splácať úver, základný súbor pod písm. c/, pri pôžičke nad 8.500,- Eur do 17.000,- Eur vrátane, je stanovený poplatok 13,24 Eur. V časti zasielania upomienok sú určené poplatky - upomienka po omeškaní splátky, prvá upomienka 9,96 Eur, druhá upomienka 24,90 Eur, upozornenie pred výzvou na splatenie úveru - poštovné podľa tarify SPAS, výzva na splatenie úveru 3,32 Eur.

4. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu (banka) a žalovaným ako dlžníkom došlo k vzniku záväzkovo-právneho vzťahu na podklade Zmluvy o úvere, ktorej právny režim sa riadi jednak Obchodným zákonníkom, jednak právnymi predpismi občianskeho práva súvisiacimi s ochranou práv spotrebiteľa. Súd po preskúmaní zmluvy konštatuje, že zmluva obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti a teda, že bola uzavretá platne, aj s poukazom na rešpektovanie rozhodnutia Súdneho dvora vo veci C42/2015 tak, ako na ne poukazoval žalobca. Na podklade zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 11.500,- Eur s dojednanou úrokovou sadzbou 18,9 % ročne. Žalovaný sa zaviazal uhradiť úver spolu s úrokom v mesačných anuitných splátkach po 228,24 Eur, spolu s poplatkom za poistenie, ktorý v súlade so Sadzobníkom bol 13,24 Eur mesačne. Žalovaný mal splátky uhrádzať vždy do 20-teho dňa v mesiaci v počte 120 splátok, od prvej splátky splatnej 20. 10. 2013 po konečnú splatnosť úveru 20. 09. 2023. Žalobca v žalobe tvrdil, že žalovaný neplnil splátky riadne a včas, čo preukázal výpisom stavu úveru, žalovaný po doručení žaloby tieto skutočnosti nepoprel. Z prehľadu splátok potom pre prvostupňový súd vyplynulo, že žalovaný uhradil len 2x splátku a ďalej dlh prestal splácať. Veriteľ s poukazom na dojednanie v Obchodných podmienkach oprávnenne pristúpil k zosplatneniu dlhu pre neplnenie splátok zo strany žalovaného. Súd prvej inštancie po preskúmaní tohto postupu konštatoval, že boli dodržané všetky zákonné ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa, banka pred zosplatnením úveru vyzvala žalovaného na úhradu dlžných splátok, umožnila mu tieto dlžné splátky zaplatiť, žalovaný bol upozornený, že pre neplnenie

splátok môže dôjsť k predčasnému zosplatneniu úveru. Následne banka oprávnená v súlade s právnymi predpismi pristúpila k zosplatneniu úveru ku dňu 15. 05. 2014. Prvostupňový súd preskúmal nárok žalobcu aj z hľadiska výšky uplatneného dlhu, či je tento v súlade so zákonnou úpravou. Konštatoval, že čo sa týka uplatnenej istiny, ktorá zostala neuhradená vo výške 11.498,29 Eur, v časti vyčíslených úrokov a úrokov z omeškania do predčasného zosplatnenia dlhu vo výške 1.037,79 Eur, v časti úrokov z omeškania vyčíslených od zosplatnenia dlhu do 31. 03. 2017 vo výške 1.738,21 Eur, bol nárok žalobcu oprávnený a preto v tejto časti žalobe vyhovel. Pokiaľ žalobca vyčíslil riadny úrok účtovaný po predčasnom zosplatnení úveru, konštatoval, že v tejto časti považuje nárok žalobcu za neoprávnený. Poukázal na právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co 190/2014 zo dňa 30. 06. 2015.

5. Súd prvej inštancie sa v plnom rozsahu stotožnil s právnou argumentáciou vyslovenou v rozsudku Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30. 06. 2015 a dospel k záveru, že žalobcovi neprináleží právo na účtovanie úrokov z nezaplatenej sumy úveru popri úrokoch z omeškania. Uzavrel, že v danom prípade zmluvná podmienka o platení úrokov z úveru po zosplatnení je zjavne neprímeranou sankciou. Prvostupňový súd túto zmluvnú podmienku vyhodnotil ako neprijateľnú a teda neplatnú (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). Preto žalobu žalobcu v časti uplatnených riadnych úrokov z úveru po mimoriadnom zosplatnení úveru zamietol a vyhlásil zmluvnú podmienku v obchodných podmienkach, ktorá tento postup umožňovala, za neprijateľnú a teda neplatnú.

6. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku tiež uviedol, že v žalobe si žalobca uplatňoval aj právo na vyčíslené poplatky 79,- Eur - o. i. poplatky za upomienky 9,96 Eur a 24,90 Eur, ktoré boli v súlade so Sadzobníkom. Prvostupňový súd konštatoval, že uvedené poplatky presahujú náklady, ktoré môže mať banka so zasielaním upomienok a uvedený poplatok vo vzťahu k poplatkovému úkonu považoval za neprímeraný, čím nedôvodne sú zaťažovaní klienti banky vysokými poplatkami za úkony, s ktorými nie sú spojené také náklady, aké sú stanovené v Sadzobníku poplatkov. Takto stanovený poplatok z hľadiska výšky je potom spôsobilý privodiť nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to v neprospech spotrebiteľa. Prvostupňový súd preto vo svojom treťom výroku rozsudku vyhlásil zmluvnú podmienku Zmluvy v spojení so Sadzobníkom platným od 10. 06. 2013 a to v časti bodu 3.1, ktorou je určený poplatok za 1. upomienku vo výške 9,96,- Eur, poplatok za 2. upomienku vo výške 24,90,- Eur za neprijateľnú zmluvnú podmienku a teda za neplatnú. Z takejto neplatnej zmluvnej podmienky potom žalobca nemôže uplatňovať svoj nárok na zaplatenie poplatku za upomienku a v tejto časti bola žaloba zamietnutá a na poplatkoch prvostupňový súd priznal žalobcovi sumu 44,14 Eur (79,- Eur - 34,86 Eur).

7. Súd prvej inštancie uzavrel, že oprávnený nárok žalobcu tak činí: neuhradená istina 11.498,29 Eur, úrok a úrok z omeškania vyčíslený do zosplatnenia úveru 1.037,79 Eur, úrok z omeškania od zosplatnenia úveru do 31. 03. 2017 vo výške 1.738,21 Eur, poplatky vo výške 44,14 Eur. Rovnako žalobcovi patrí aj ďalšia sankcia za omeškanie a to úrok z omeškania z neuhradenej istiny vo výške 5,25 % ročne od 01. 04. 2017 do zaplatenia, nakoľko žalovaný je naďalej v omeškaní s vrátením peňažného dlhu, úrok z omeškania bol uplatnený v súlade s predpismi civilného práva. Takto priznaný dlh uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (§ 232 ods.3 C. s. p.). V prevyšujúcej časti prvostupňový súd žalobu žalobcu považoval za nedôvodnú a preto ju vo zvyšku zamietol.

8. Výrok o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil aplikáciou § 255 ods. 1 CSP. Konštatoval, že žalobca si v žalobe uplatnil celkový nárok vo výške 20.610,91 Eur, súdom mu bol priznaný celkový nárok vo výške 14.318,43 Eur, čo je úspech 70 %. Od tohto úspechu však považoval za potrebné odrátať neúspech a preto súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 40 % (70 % - 30 %).

9. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca (ďalej aj „odvolateľ“), a to v rozsahu, v ktorom súd vo zvyšku žalobu zamietol a v časti, v ktorej súd vyhlásil za neprijateľné: -zmluvné podmienky v Zmluve o úvere zo dňa 05. 09. 2013 uzavretej medzi sporovými stranami a to článok 5, bod 5.5 písm. a Obchodných podmienok pre úver lepšia splátka v znení: „V prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru Poštovka úročí nesplatený úver a to až do jeho úplného splatenia dohodnutou úrokovou sadzbou...“

- sadzobník poplatkov platný od 10. 06. 2013 v časti 3.1 - úvery pre obyvateľstvo - upomienka po omeškaní splátky, 1. upomienka v sume 9,96 €, 2. upomienka v sume 24,90 €.

10. Žalobca namietal, že predmetné rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne, pretože nie je zrejmé, z akého právneho predpisu súd vychádzal, keď uzavrel, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobca nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. V prípade zmluvného úroku ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy, teda takéto plnenie je nevyhnutne spojené s istinou úveru, od ktorej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa za poskytnutie predmetného úveru. Úročenie úveru zmluvnou úrokovou sadzbou od jeho poskytnutia až do úplného splatenia bolo úmyslom žalobcu a žalovanému bol tento zámer vzhľadom formuláciu jasný. S obchodnými podmienkami úveru sa oboznámil a vyjadril s nimi súhlas, čo potvrdil svojím podpisom. Nakoľko k vráteniu celej poskytnutej istiny nedošlo, nedošlo ani k zániku dohodnutého záväzku žalovaného. Žalobca tiež namietal, že pokiaľ okresný súd vyslovil neprijateľnosť zmluvnej podmienky, ktorú používa právny predchodca žalobcu, ktorým je bankový subjekt Poštová banka, a.s. a nie žalobca, súd neprimerane zasiahol do práv pôvodného veriteľa - bankovej spoločnosti Poštová banka, a.s., keď ho zároveň nevyzval na vyjadrenie sa k možnému posúdeniu uvedenej neprijateľnej podmienky. Vo vzťahu k ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedol, že na ustanovenie § 52 odsek 2 zákona sa vzťahuje zákaz retroaktivity, a teda nie je možné toto ustanovenie aplikovať na vzťahy, ktoré vznikli pred 01. 04. 2015. Z uvedených dôvodov žiadal rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne žiadal, aby odvolací súd vyhovel jeho odvolaniu v celom rozsahu a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.

11. Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadril.

12. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací (§ 34 z.č. 160/2015, Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu aj webovej stránke krajského súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

13. So zreteľom na obsah odvolania žalobcu bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výrok napadnutého rozsudku, ktorým boli vyhlásené za neprijateľné a za neplatené konkrétne zmluvné podmienky, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania. Pretože výrok, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené, žalobca v odvolaní nenapadol, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

15. Odvolateľ namietal, že na daný zmluvný vzťah bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, nakoľko zmluva o úvere bola uzatvorená ešte pred 01.04.2015, kedy zákonodarca až s účinnosťou 01.04.2015 určil výnimku, že spotrebiteľské úverové vzťahy sa spravujú ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

16. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne ustálil, že medzi žalobcom a žalovanou ide o spotrebiteľský vzťah.

17. Na predmetný právny vzťah je potrebné aplikovať všetky ustanovenia vzťahujúce sa na ochranu spotrebiteľa v zmysle citovaného ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nasl. ako aj smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

18. Vzhľadom na odvolacie námietky žalovaného, len na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie, je potrebné uviesť, že základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravuje Občiansky

zákonník v ustanovení § 52. Podľa tohto ustanovenia spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania, alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným túto charakteristiku spĺňa.

20. Obchodný zákoník účinný v čase uzatvorenia zmluvy úpravu neprijateľných podmienok spotrebiteľských zmlúv neobsahoval. Tento právny predpis v širšom rámci súkromnoprávnej úpravy, ktorej základným všeobecným predpisom je Občiansky zákoník, má postavenie predpisu špeciálneho. Ust. § 1 ods. 2 Obchodného zákoníka priamo ukladá riešiť otázky Obchodným zákoníkom neupravené podľa predpisov občianskeho práva. V tejto súvislosti je právne významné ust. § 853 ods. 1 Občianskeho zákoníka, podľa ktorého občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie. Vychádzajúc z uvedeného v dôsledku nedostatku inej právnej úpravy neprijateľných podmienok pri zmluvách o úvere, ktoré síce boli uzatvorené podľa príslušných ustanovení Obchodného zákoníka, avšak majú spotrebiteľský charakter v zmysle § 52 Občianskeho zákoníka, je potrebné vychádzať z ust. § 53 Občianskeho zákoníka upravujúceho analogický prípad. Inak by sa minula účinkom do nášho právneho poriadku implementovaná Smernica Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

21. Odvolací súd nijako nepopiera aplikáciu ustanovení Obchodného zákoníka na úverové vzťahy vzniknuté pred 01.04.2015. Predmetná vec sa však týka záväzkovo - právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákoníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť spotrebiteľa - žalovaného vychádzajúc z dôvery v objektívne občianske právo.

22. Odvolací súd konštatuje, že na predmetnú zmluvu sa zároveň vzťahuje zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ). Zmluvným dojednaním nie je možné vylúčiť pôsobnosť zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý je predpisom obsahujúcim kogentné ustanovenia a vzťahuje sa na všetky zmluvy spĺňajúce definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle tohto zákona. Výnimku netvorí ani zmluva uzavretá podľa Obchodného zákoníka. Zákon o spotrebiteľských úveroch má vo vzťahu k Obchodnému zákoníku povahu lex specialis, a preto má prednosť pred aplikáciou ustanovení Obchodného zákoníka.

23. Zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Účelom uvádzania zákonom stanovených náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je zabezpečiť spotrebiteľovi dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú.

24. Platí, že členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (článok 6 bod 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách).

25. Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky a v tomto slova zmysle nie je rozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie vyplývajúcich z takejto neprijateľnej podmienky (posudzuje sa, či zmluvná podmienka je z objektívneho

hľadiska spôsobilá negatívne zasiahnuť do práv spotrebiteľa), ako ani to, kedy sa spotrebiteľ domáha určenia zmluvnej podmienky za neprijateľnú.

26. Odvolateľ podal odvolanie aj z dôvodu, že je názoru, že má nárok na úroky z úveru aj po zosplatnení úveru.

27. Podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

28. Zmyslom poskytnutia úveru na strane veriteľa je zisk z požičaných peňazí, ktorými voľne disponuje, teda záujmom veriteľa je dosiahnuť čo najvyšší zisk z požičaných peňazí za ešte pre dlžníka udržateľných podmienok tak, aby tieto finančné prostriedky mohol v určitej dobe aj reálne vrátiť s navýšením sumy o úrok, ktorý predstavuje cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Vždy vystupuje do popredia miera rizika investovania a nakladania s týmito finančnými prostriedkami. Splátky dlžníka potom justifikujú nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Ideálny priebeh úverového právneho vzťahu je taký, že dlžník splatí úver s úrokmi v zmysle dohodnutých podmienok, avšak je časté a typické aj to, že dlžník nedodržava dohodnuté podmienky a z rôznych dôvodov prestane požičaná sumu splácať. Za danej situácie má veriteľ viacero možností, ktoré uplatní a nemusí hneď pristúpiť k zosplatneniu úveru.

29. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Zo stranami uzavretej zmluvy (presnejšie z k nej sa viažucich obchodných podmienok) vyplýva dohoda o možnosti veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky v prípade omeškania so splátkami. Na základe tejto dohody vznikol stav príznačný pre predčasné zosplatnenie úveru, keď žalobcovi vznikol nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka spotrebiteľovi vzniká voči veriteľovi povinnosť zaplatiť celú pohľadávku, teda nesplatenú istinu a splatné úroky, výška ktorých sa ku dňu účinnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti zo strany veriteľa zafixuje. Zákon otázku splatnosti zvyšku pohľadávky po strate výhody splátok osobitne nerieši, preto je nevyhnutné aplikovať § 563 Občianskeho zákonníka a túto pohľadávku považovať za jednorazovo splatnú ako celok odo dňa nasledujúceho po žiadosti veriteľa. Treba zdôrazniť, že zmluva nezaniká, ako je to uvádzané v niektorých odborných článkoch, pretože pokiaľ by tomu tak bolo, žalobca by nemal nárok na plnenie zo zmluvy, ale iba titulom bezdôvodného obohatenia, pričom skutočnosť, že vznikla povinnosť spotrebiteľovi naraz splatiť celý dlh, teda že stratil výhodu splátok, neznamená, že dochádza k zmene záväzku, nejde o novú povinnosť spotrebiteľa ale iba o uplatnenie sankčného mechanizmu v dôsledku porušenia povinností vyplývajúcich z uzavretej zmluvy. Pokiaľ však spotrebiteľ svoju peňažnú povinnosť vrátiť veriteľovi nesplatenú istinu a splatné úroky, výška ktorej bola ku dňu účinnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti zafixovaná, nesplní riadne a včas, dostáva sa do omeškania s plnením voči veriteľovi, pričom nastupuje ustanovenie § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

30. Žalobca v takomto prípade jednostranným právnym úkonom navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných finančných prostriedkov, v dôsledku čoho na strane žalobcu odpadá obmedzenie jeho práva disponovať s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré dlžník už nemôže vracat' v režime výhody splátok. Z tohto dôvodu veriteľ stráca nárok na úroky za požičanie peňažných prostriedkov a nastupuje stav, v ktorom by mal veriteľ vyvinúť úsilie, ktoré smeruje ku skorému vráteniu peňažných prostriedkov, pričom právna úprava po mimoriadnom zosplatnení úveru mu poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatennej pohľadávky. Ak teda nastane stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, nie je dôvod na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmami vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. V podstate by nastal právny stav, keď by veriteľ v dôsledku

zosplatnenia úveru i naďalej inkasoval úroky, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované žiadne práva, ktoré pre neho vyplývajú zo zmluvy pred zosplatnením úveru. Súd takýto stav nemôže tolerovať z dôvodu založenia hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi za stavu, keď veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť žiadne obmedzenia užívania svojho majetku v zmysle uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Inak povedané, veriteľ má právo domôcť sa okamžite svojich finančných prostriedkov aj z majetku spotrebiteľa, ktorý rozhodne treba považovať za širší pojem, zároveň má vyššiu garanciu navrátenia poskytnutých finančných prostriedkov. Pokiaľ by spotrebiteľovi takáto ochrana nebola priznaná, podporila by sa hrubá nadvláda veriteľa a stav, v ktorom by veriteľ nebol nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky by mu mali nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. V zmysle právneho poriadku neexistuje právna ochrana a titul na inkasovanie odplatných úrokov.

31. Z tohto dôvodu jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť naraz vrátiť sumu požičaného úveru, avšak navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa spájajú sankcie, pretože spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. S protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú so stavom *lege artis*, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve. Pokiaľ existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladom stave, je táto úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. V protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Ak sa teda žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľáva aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, tento nárok nemôže prejsť testom ustanovení Občianskeho zákonníka, či testom v zmysle § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka.

32. Odvolací súd ďalej uvádza, že žalobca dostatočným spôsobom nezohľadňuje skutočnosť, že v danom prípade ide o spotrebiteľský úver ako to správne zadefinoval aj okresný súd, kedy daný vzťah je limitovaný právnymi normami spotrebiteľského práva, predovšetkým ustanovením § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Normy Občianskeho zákonníka majú vždy výkladovú prednosť pred normami Obchodného zákonníka, a to práve podľa ustanovenia § 52 ods. 2.

33. V prípade spotrebiteľského úveru sa spotrebiteľ zaväzuje vrátiť veriteľovi istinu a platiť úroky (resp. celkové náklady) na základe zmluvy s veriteľom. Obsahom tejto zmluvy je tiež dohoda strán o výške úrokovej sadzby. Povinnosť platiť úroky ako aj ich výška vyplýva priamo zo zmluvy, z dohody strán a nie z právneho predpisu. Odvolací súd zdôrazňuje, že dohoda o úrokoch má v zmluvách o spotrebiteľských úveroch výlučne zmluvný charakter. Dohodnuté zmluvné úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí, naproti tomu, úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku uvedeného priamo v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania dlžníka so splnením dlhu.

34. Vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 503 Obchodného zákonníka odvolací súd uvádza, že v zmysle § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Obchodný zákonník upravuje, že „záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť“ použité peňažné prostriedky a nie „záväzok platiť úroky je splatný v momente vrátenia“ použitých peňažných prostriedkov. *Expressis verbis* úpravu obsahuje tiež tretia veta § 503 ods. 1, keď splatnosť úrokov nastáva „v čase, keď sa má vrátiť“ zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, a nie „v čase, keď dlžník vráti“ zvyšok poskytnutých prostriedkov. Ust. § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka je koncipované jednoznačne a upravuje otázku splácania úrokov výlučne pre prípad predčasného splatenia úveru zo strany dlžníka. Obchodný zákonník splatnosť úrokov upravuje v ustanoveniach § 503 ods. 1 a 2, ktoré veriteľa oprávňujú na riadne úroky len do momentu vzniku záväzku vrátiť peňažné prostriedky, nie do momentu ich skutočného vrátenia.

35. V prípade zosplatnenia úveru sa postavenie spotrebiteľa oslabuje, keď je povinný naraz vrátiť poskytnuté finančné prostriedky vrátane úrokov ako odplaty ku dňu zosplatnenia. V tejto súvislosti žalobca ako veriteľ získava právo okamžite domáhať sa svojich finančných prostriedkov a tieto následne použiť. Veriteľovi vzniká tak právo na okamžité získanie finančných prostriedkov, pričom vymožitelnosť v zásade závisí od predvídateľnosti veriteľa, či si záväzok dostatočne zabezpečil alebo nie, preveril bonitu spotrebiteľa. Pokiaľ spotrebiteľ vlastní aj iný majetok (nehnutelnosti, hnutelné veci, iné úspory, príjem), v prípade, že dobrovoľne nebude plniť, môže sa veriteľ domôcť svojho práva prostredníctvom exekúcie. Na druhej strane treba zdôrazniť, že spotrebiteľ v prípade takéhoto postupu pociťuje účinky sankčného mechanizmu, ktoré nastupujú v prípade porušenia jeho povinnosti, čo si však musí byť vedomý. Z hľadiska vymožitelnosti práva je potom otázne, aké riziko podstupuje veriteľ ohľadom návratnosti požičaných peňazí, pričom je nepochybné, že do záväzkového vzťahu vstupuje s určitým rizikom, ktoré vyplýva aj z celkovej obchodnej politiky poskytovateľa finančných prostriedkov. Toho si musí byť vedomý. Z týchto dôvodov spotrebiteľ, ktorého sťažuje povinnosť vrátiť požičané finančné prostriedky s úrokom, prípadne aj s úrokom z omeškania nie je v podstatne lepšej situácii, ako spotrebiteľ, ktorý má splátky rozložené na dlhé obdobie, pretože mu zostáva zachovaná výhoda, že mu nie je siahané na ďalší majetok, dohodnuté splátky mu umožňujú zabezpečovať svoje základné potreby, pričom v prípade zosplatnenia úveru sa dlžník dostáva do podstatne ťažšej situácie, kedy môže prísť o majetok. Pokiaľ nastáva situácia, že dlžník nemá žiaden majetok a nemá z čoho úver zaplatiť, treba uvažovať o ekonomickom riziku poskytovateľa úveru, ktorý zrejme bonitu spotrebiteľa podcenil. Túto skutočnosť nemožno prekryvať tým, že spotrebiteľ by bol povinný platiť úrok ako odplatu a zároveň aj úrok z omeškania až do skutočného zaplatenia dlžnej sumy, čo je v rozpore s vyššie uvedenou argumentáciou odvolacieho súdu. V takomto prípade by dochádzalo k nerovnovážnemu postaveniu veriteľa a spotrebiteľa.

36. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k názoru, že úroky zo spotrebiteľského úveru patria veriteľovi len do splatnosti dlhu a nie aj následne až do faktického vrátenia poskytnutých prostriedkov.

37. Odvolateľ nedôvodne namietal, že rozhodnutie prvostupňového súdu je nepreskúmateľné a odvolací súd v tomto smere konštatuje, že k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces z hľadiska parametrov odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nedošlo.

38. Podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

39. Citované ustanovenie je procesnou garanciou práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na spravodlivé súdne konanie totiž v sebe zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, lebo len dodržaním tohto čiastkového oprávnenia môže byť v konečnom dôsledku naplnené právo na spravodlivý súdny proces ako celok. Za rozhodnutie napĺňajúce toto právo možno pokladať potom iba súdne rozhodnutie obsahovo zodpovedajúce požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku ustanovením § 220 ods. 2 CSP.

40. K otázke odôvodňovania súdnych rozhodnutí (tak vo vzťahu k predtým účinnému ustanoveniu § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré do 01. 07. 2016 upravovalo náležitosti odôvodnenia rozsudku, ak aj k teraz platnému ust. § 220 ods. 2 CSP) existuje rozsiahla judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá v konečnom dôsledku nadväzuje na východiská definované Európskym súdom pre ľudské práva v rozhodnutiach týkajúcich sa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Jej spoločným menovateľom je v zásade jednoduchá téza: strana sporu (resp. účastník) má v rámci práva na spravodlivý súdny proces právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatneným právom a obranou proti takému uplatneniu (pozri napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Cdo 170/2005, rozhodnutie ÚS SR sp.

zn. III. ÚS 119/03, rozhodnutie ESLP vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. 01. 1999, prípadne Ruiz Torija proti Španielsku z 09. 12. 1994, atď.).

41. Rozhodnutie súdu musí teda obsahovať dostatočné a presvedčivé dôvody, na ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa pritom môže meniť v závislosti od povahy vecí, lebo je len logické, že každá vec (spor) sa vyznačuje individuálnymi okolnosťami a tomu sa musí prispôbiť aj odôvodnenie rozsudku. Odvolací súd zastáva názor, že právu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia zodpovedá také rozhodnutie súdu, ktoré snáď i na menšom priestore, ale práve o to koncentrovanejšie ponúka v odôvodnení vysvetlenie všetkých relevantných argumentov strán a úvah súdu, ktoré viedli k určitému záveru majúcemu odraz vo výroku (výrokoch) rozhodnutia. Podľa odvolacieho súdu totiž nie kvantita odôvodnenia, jeho rozsah („počet strán“) ale jeho kvalita (teda obsahová stránka) je rozhodujúcim ukazovateľom pre posúdenie, či súdne rozhodnutie „jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany“.

42. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedené princípy súd prvej inštancie rešpektoval, a preto jeho rozhodnutie nemožno označiť za porušujúce právo žalobcu na spravodlivý proces. Odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje dostatok dôvodov, ktoré jasne, presvedčivo a bez vnútorných rozporov predstavujú vysvetlenie súdom prijatých záverov.

43. Odôvodnenie rozsudku teda spĺňa podmienky vyplývajúce z ust. § 220 ods. 2 CSP, lebo obsahuje uvedenie čoho sa žalobca domáhal a na základe akých tvrdení a dôkazov, uvádza reakciu žalovaného, ďalej obsahuje podstatné zistenia, preukázané skutočnosti a dôkazy, z ktorých vychádzal súd prvej inštancie a napokon aj právne posúdenie vrátane citácie použitých zákonných ustanovení. Odôvodnenie priliehavo a správne reaguje na vo veci existujúcu procesnú situáciu (t. j. je adekvátne okolnostiam prípadu, na ktoré reaguje). Celkovo z obsahového hľadiska a aj z hľadiska presvedčivosti niet napadnutému rozsudku čo konkrétne vytknúť a odvolací súd zdôrazňuje, že tak nerobí ani žalobca v podanom odvolaní, v ktorom len obsiahlo a všeobecne cituje výňatky rôznych súdnych rozhodnutí bez toho, že by konkrétne uviedol, ku ktorej rozhodujúcej skutočnosti, či podstatnému argumentu súd prvej inštancie nezaujal stanovisko.

44. Vychádzajúc z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch II. a III. ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

45. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania (výrok IV.), ktorý odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí o trovách konania potvrdil.

46. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 ods. 1 CSP) a vyslovil, že žalovanému, ktorému by ako procesne plne úspešnej strane v odvolacom konaní inak vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva, nakoľko mu celkom zjavne žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

47. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).